

Això no és una exposició de Miralda

19.05.2017 Clàudia Rius. Barcelona.

Comparteix a Twitter

Comparteix a Facebook

La Fundació Suñol acull fins el 2 de setembre una exposició sobre Miralda, per a Miralda, des de Miralda, amb Miralda; però no de Miralda, malgrat versió sobre dues obres seves: una del 1977 i una del 2015. Enric Franch, dissenyador català, és l'encarregat de fer una segona lectura de les peces de l'artista, el qual s'ha mantingut al marge de la interpretació.

— Fest für Leda. Documenta 6, Kassel, 1977. © MIRALDA, VEGAP, BARCELONA, 2017

38 anys són els que hi ha entre les dues obres de Miralda exposades a la Fundació Suñol. Estan situades una a cada paret de la sala. De fet, es mirarien cara a cara si no fos perquè els ho impedeix una pantalla que hi ha entremig. En aquest marc divisor i és on l'artista **Enric Franch** (Barcelona, 1943) hi projecta una segona lectura de les obres en qüestió: *Fest Für Leda* (Alemanya, 1977) i *46 ossos* (Madrid, 2015).

La proposta de fer dialogar dues peces entra dins del projecte *Camins Encontrats*, en el qual la Fundació Suñol fa coincidir obres de moments diferents d'un mateix creador per tal d'aprofundir en el fet creatiu. La iniciativa va començar el 2016 amb una mostra sobre **Joan Rabascall**, i ara celebra la seva segona edició amb Miralda. **Sergi Aguilar**, director de la Fundació Suñol, explica que en principi tenien previst dur-la a terme en el mateix moment en què el MACBA oferiria la retrospectiva **Miralda MADEINUSA**, l'octubre del 2016. Finalment, això no va ser possible i la mostra de la Fundació Suñol s'ha inaugurat ara.

Clàudia Rius

Periodista

@ClaudiaRiusL

280 articles publicats

+ ALTRES ARTICLES D'AQUEST AUTOR

La NoLlegiu recita Hirsch

Últim cavall, m'agrades si m'esgarrares

Onze exposicions pel Dia Internacional dels Museus

Catalunya es prepara pel Dia Internacional dels Museus

La Nit dels Museus, per comarques

“Aquesta proposta pretén generar informació i plantejar preguntes”, explica Enric Franch, “aquí hi ha petits elements que donen peu a reflexions molt llargues”. El comissari ha buscat un distanciament que permetés potenciar el treball de **Miralda**, del qual destaca la seva capacitat de mirar i el traspàs del món antic al món modern. A part de coordinar el projecte, Franch ha redactat un document referent a l'obra de Miralda titulat *Una mirada activa*, que estarà a disposició dels visitants durant tota l'exposició.

A través de la mirada de Miralda, artista terrassenc, “descobrim els mecanismes més profunds a partir dels quals es construeix el nostre món”, declara Franch. Tot i les diferències tant espacials com temporals entre obres, l'exposició permet analitzar com Miralda s'ha interrogat al llarg del temps sobre els rituals de formació d'identitats.

Entre els anys 1969 i 1975, Miralda va dur a terme un conjunt de treballs coneguts com “Cérémoniels” que va presentar a França, Suïssa i Alemanya. La major part d'aquestes van suposar un apropament radical a la producció col·lectiva, les accions efímeres i les intervencions públiques. Les experiències van ser molt documentades i van construir un fonament important en la continuació del treball de Miralda centrat en els processos i les festes de caràcter ritual.

Per parlar sobre la ritualització, i a tall d'introducció, a l'entrada de la mostra de la Fundació Suñol es mostren tres filmacions originals en diferents mitjans i suports, realitzades l'any 1978 a l'Índia, el 1976 als Estats Units i el 2007 a Argentina. A part dels vídeos introductoris, la primera obra que es mostra és *Fest für Leda*, una acció que Miralda va dur a terme el 1977 a Kassel (Alemanya). La proposta es basava en un mite clàssic, en el qual Zeus era transformat en un cigne negre i seduïa Leda. En aquella ocasió, Miralda va dur a terme una festa que es basava en un recorregut i ritual que partia de la ciutat de Kassel i traspassava un llac.

La cerimònia, oberta al públic en general, va tenir molta participació. Els voluntaris van agafar unes figures de cignes negres –se'n pot veure un a la Fundació Suñol– que van transportar durant tot el recorregut, mentre duïen a terme accions pròpies dels rituals: recollir aliments d'ofrena, transportar-los i compartir-los.

La processó passava per Marmorbad, l'únic edifici monumental que no va ser destruït pels bombardeigs de la guerra i que acollia l'estàtua de Leda –creada l'any 1716 per l'escultor Pierre-Étienne Monnot–. La performance acabava amb l'enviament dels cignes al temple, on es descobria l'edifici tapat amb una tela negra. El dia de la celebració feia tempesta i l'acció va adquirir un caire dramàtic i romàntic. Un cop més en l'obra de Miralda, el procés va acollir amb naturalitat l'imprevist.

— Fest für Leda. Documenta 6, Kassel, 1977. © MIRALDA, VEGAP, BARCELONA, 2017

+ LLEGITS

- 1 Els deu errors més freqüents en català
- 2 “La literatura catalana no traduïda no existeix en el món anglosaxó”
- 3 Córrer i morir
- 4 TMB, premi o càstig?
- 5 Cúbic o la nit dels vidres trencats
- 6 La petjada ebreca de Valer Gisbert
- 7 Suïcidi oral
- 8 Retrats amb peu. Iter luminis
- 9 Good Jan: “Les primeres hòsties ens les hem emportat nosaltres”
- 10 El retorn de Nit i Dia i l'any en què TV3 es va fer gran

**Fundació
Catalunya
La Pedrera**

— 46 ossos. Sèrie
FoodCulturaMuseum.
Madrid, 2015. © MIRALDA,
VEGAP, BARCELONA, 2017

La segona obra, *46 ossos*, forma part del projecte *FoodCulturaMuseum* que Miralda va presentar a Madrid el 2015, a la galeria Moisès Pérez de Albéniz. Ara, la Fundació Suñol acull en una vitrina 46 ossos molt diferents, tots ells relacionats amb el món dels gossos de companyia: ossos perquè juguin, per cuidar-los la boca, per alimentar-los. Alguns són reals, d'altres falsos, d'altres són instruments sexuals (consoladors), i fins i tot n'hi ha un amb la forma de la M de McDonald's.

A la pantalla d'entremig, per una banda hi veiem fotografies de l'evolució de la ciutat de Kassel abans, després i durant la intervenció de Miralda, i per l'altra banda, hi veiem fotografies comparatives de museus i gossos.

Sobre l'evolució de Kassel, Franch la mostra perquè es contextualitzi el moment en què l'artista va fer l'acció; i sobre la comparativa entre museus i gossos, Enric Franch busca entrar més a fons en la concepció de memòria i quotidianitat que desprenen tant als museus com els gossos —els ossos dels quals s'exposen a la vitrina—.

Segons Enric Franch, anteriorment els rituals es plantejaven d'una manera global, còsmica, i lligaven el transcendental amb el quotidià, mentre que ara tot això s'ha perdut. És per això, creu el comissari, que creem mecanismes que ens conforten dins de grups petits, com ara tenir gossos o agrupar-nos per algun motiu, tal com passa en les dues obres de Miralda. Tal com conclou Franch: "Ja no podem viure de les referències del passat i encara no hem construït les referències del futur". I entremig, artistes com Miralda observen el món.

Comparteix a Twitter

Comparteix a Facebook

Subscriu-te a la Newsletter

ENVIAR

— ARTICLES DESTACATS —

El metre de platí irrdic

Una batalla a/per la universitat

Patria. La gran novel·la fallida

Tens una llibreria
a un clic de casa teva

LES "MALES" CONDUCTES

LA TRAMA

CONCURS EN LÍNIA DE RELATS
COL·LECTIUS

